

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 14-15.

A 14.-ik fejezet elején arról olvasunk, hogy Jézust egy szombati vacsorára hívják meg.

Amikor egyszer szombaton bement a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt.

Érdekes, hogy Jézus annak ellenére is elfogadta a meghívást, hogy tudta, hogy el akarták fogni. Úgy tűnik, Jézus mindig szívesen tett eleget az étkezési meghívásoknak. Még az is megtörtént, hogy meghívatta saját magát Zákeus házába. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: *„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”*

Az akkori kultúrában az evés különleges jelentőséggel bírt, mert azt szimbolizálta, hogy eggyé válok azzal, akivel együtt eszem. Mennyire vágyik Jézus arra, hogy eggyé váljon velünk!

A szombati ételek különböztek a többi étellektől, mert minden ételt a szombatnap kezdete előtt kellett elkészíteni. Szombaton nem lehetett tüzet gyújtani, ezért az ételt még a szombat beállta előtt meg kellett melegíteni, és valamilyen módon melegen is kellett tartani. Azokban az időkben nagyon szigorú szabályok vonatkoztak arra, hogy milyen módon szabad és milyen módon tilos az ételt melegen tartani.

Manapság, a zsidó háztartásokban, egyszerűen csak bekapcsolják az ételmelegítőt mielőtt elkezdődne a szombat. Így melegítik a vizet is a kávénak, és ha ez a víz már eleve meleg, akkor szombaton is ki lehet tölteni a csészébe.

Továbbra is nagyon furcsa szabályokhoz ragaszkodnak ezen a napon. Például, ha étteremben eszel, akkor nem fizethetsz készpénzzel, de fizethetsz hitelkártyával. Sok más emberhez hasonlóan úgy gondolják, hogy a hitelkártyával történő fizetés valójában nem is az – de ilyen gondolkodás nagyon veszélyes!

A szombati vacsora tehát más volt mint a többi, és a farizeusok szemmel tartották Jézust, ugyanis minden jel arra mutat, hogy csapdát állítottak neki.

Íme, ott egy vízkóros ember került elébe.

Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?”

Vajon miért tette fel Jézus ezt a kérdést? Hiszen, úgy tűnik, mintha nem beszéltek volna semmiről. Jézus azonban rájött, hogy ez az egész egy csapda: szombati vacsorára invitálják egy beteg emberrel egyetemben.

De ők hallgattak. Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta.

Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?”

Nem tudtak erre mit felelni.

A törvényeik szerint ha valakinek a száma vagy ökre kútba esett, - ami igen gyakran megesett, mert sok volt a nyitott kút - akkor azt még szombatnapon is kihúzhatták. Jézus a saját törvényeiket használta fel ellenük, és erre nem tudtak mit felelni.

Azután egy példázatot mondott a meghívottaknak, amikor észrevette, hogyan válogatják a főhelyeket:

Ezek az ünnepeken általában egy asztal mellett három személy számára volt hely, mindegyik helyen egy-egy párnával. A középsőt a tiszteletbeni vendégeknek tartották fenn. Ha, például, kilenc vendéget hívtál meg, akkor három asztalt terítettél meg, mellettük a három-három párnával, és minden asztalnál a középső párna a legtekintélyesebb vendégé volt. Ezek a helyeken hátradőlve ültek, vagy inkább feküdtek, és ebben a helyzetben ettek.

Jézus figyelte, hogy a vendégek hogyan sakkoznak egymással a legjobb pozíciókért, a tiszteletre méltó helyekért.

„Ha valaki meghív lakodalomba, ne ülj a főhelyre, mert lehet, hogy nálad érdekesebb embert is meghívott.

És ha odamegy hozzád, aki meghívott téged is meg őt is, és így szól: Engedd át neki a helyet! - akkor szégyenszemre az utolsó helyre fogsz kerülni.

Megalázó helyzet lehet, hiszen mindenki szeme láttára a főasztalnál foglaltál helyet, de mivel nem vagy oda való, eltessékelnék onnan.

Hanem ha meghívják, menj el, ülj le az utolsó helyre, hogy amikor jön az, aki meghívott, így szóljon hozzád: Barátom, ülj feljebb! - s akkor becsületed lesz minden asztaltársad előtt.

Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Azt hiszem, hogy a nagyság egyik ismérve az alázatosság. A legnagyobb emberek általában igen alázatosak voltak. Az egyik leginkább alázatra indító dolog, hogy Isten használja az életedet, amikor tudod, hogy nem vagy méltó erre. Ha viszont felmagasztalod magad, akkor megaláztatol, az alázatos embert viszont az Úr fogja felemelni.

Azután szólt Jézus ahhoz is, aki őt meghívta: „Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne a barátaidat hívd meg, ne is a testvéreidet, rokonaidat vagy gazdag szomszédaidat, nehogy viszonzásul ők is meghívjanak téged.

Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.”

Isten országának érdekes elvéről van szó.

Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: „Boldog az, aki Isten országának vendége.”

E vendég számára egy pillantásra megvilágosodott valami: Isten országában egyenlőség lesz, nem lesz egyik ember felmagasztalva a másikkal szemben, nem lesznek fontos és kevésbé fontos emberek. Mi mindannyian egyek vagyunk Krisztusban, és mindannyian részesülni fogunk Isten országának dicsőségében.

Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg.

A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van.

De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem!

A másik azt mondta: Őt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem!

Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek.

Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat.

A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely.

Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.

Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.”

Ebben a példázatban a meghívó maga Isten. A történet a Bárány mennyegzőjére utal; a kifogások pedig arról szólnak, hogy miért nem jönnek az emberek Jézushoz.

Az első ember kifogása egy kereskedelmi kifogás: „házat vettem, meg kell nézнем“. Ki az a bolond, aki anélkül veszi meg egy házat, hogy előtte megnézte volna? A lényegé: „üzleti ügyeim legfoglálnak“.

A második embert pedig a munkája foglalja le, amely fontosabb számára, mint Isten országa: „Őt iga ökröt vettem, és ki kell próbálnom őket“. Ki az aki kipróbálás nélkül venne öt iga ökröt? Ki venne autót anélkül, hogy előtte kipróbálta volna?

A harmadik pedig éppen megházasodott, és nem tudott jönni. Miért nem hozta magával a feleségét is?

Mindnyájan kifogásokat kerestek. Különbség van a kifogások és a valódi okok között. Néha teljesen ok nélkül keresünk kifogásokat. Benjamin Franklin szavaival figyelmeztetlek: „Aki jó kifogásokat tud találni, az egyébre nem is képes.“

Miután a meghívottak kifogásokat találtak, az Úr azt mondta, hogy hozzák be a szegényeket és a nyomorékokat az utcákról. Jézus ezzel, az itt beteljesülő, próféciával kapcsolatban mondta, hogy „a szegényeknek hirdettetik az evangélium“.

Ezen a ponton valószínű, hogy Jézus elhagyta a vendéglátó házát, mert ezt olvassuk:

Nagy sokaság ment vele, és ő feléjük fordulva így szólt:

Miután kijött a házból, az emberek már vártak rá a ház előtt: igen sokan voltak, és mindenhova követték Őt, figyelve arra, amit mond. Jeruzsálem felé indult, a tömeg pedig meg van győződve róla, hogy a római kormány megdöntése, valamint saját királyságának megalapítása a célja. Ezért jön vele ilyen sok ember, ezért kérdezi János és Jakab, hogy „Uram, ülhetünk-e a jobb és a bal oldalon?“, és megkezdődik közöttük a hatalmi harc.

Nem értik, hogy Jézus nem azért megy Jeruzsálembe, hogy megdöntse a római kormányt, hanem azért, hogy keresztre feszítsék. Nem elég csak azért követni Krisztust, mert mások is ezt teszik. A népszerű lelki mozgalmak mindig veszélyesek és felszíneseek. A „Jézus mozgalom” sajnos azért gyengült meg, mert reklámozni és népszerűsíteni akarták. A parádék és feliratok, a mozgalom divatossága mind hozzájárultak a hanyatlásához.

Krisztust nem lehet futószalagra állva követni. Nem lehet csak azért csatlakozni Hozzá, mert mindenki más is ezt csinálja, vagy mert éppen ez a divat. Abban az időben a tömegek pontosan ezért követték Jézust: mindenki más ezt csinálta. Mivel ez egy igen veszélyes dolog, ezért Jézus feléjük fordulva igen kemény szavakkal illeti őket:

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.

„Nem királyságot alapítok, hanem a keresztre megyek. Ha követtek, akkor számoljatok a dolog árával is.” Ne értsétek félre Jézust, és ne gondoljátok, hogy meg kell gyűlölnünk a szüleinket, mert ez pont az ellenkezője annak, amit az evangélium tanít. A lélek gyümölcse a szeretet, és *„ha valaki azt mondja: ‚Szeretem Istent‘, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.”* Akkor mit értett Jézus ez alatt? Ez egy ellentétes hasonlat, amelynek az a lényege, hogy a Jézus Krisztus iránti szeretetünknek minden mást meg kell haladnia: nagyobbak kell lennie, mint a családnk, az otthonunk, vagy a saját magunk iránti szeretetünk, mert lehet, hogy Jézus követéséért le kell mondanunk ezekről a dolgokról. Sok embernek tényleg le kellett mondania ezekről, hogy Jézust követhesse.

Sok családban gyakran megromlottak a családi kapcsolatok, sokan kívülállóvá váltak a hitük miatt, és ez igaz a mai időkben is. Sok ember számára igen drága ára van Jézus követésének. Jézus pedig azt mondta, hogy „ha nem vagy hajlandó ezeket feladni, akkor nem lehetsz az én tanítványom. Fontosabbnak kell lennem bármely más kapcsolatodnál.”

Ha valaki nem hordozza a maga keresztiét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.”

„Nem a világ uraként fogom magam megkoronáztatni, hanem keresztre feszítenek. Ha nem vagytok hajlandók felvenni ti is a kereszteteket, akkor nem lehettek a tanítványaim.” Jézus szándékosan mutatja be a tanítványság követelményeit, amelyek egyáltalán nem könnyű és kényelmes követelmények, hanem igen kemények és súlyosak – fontos dolog előre számolni a tanítványság árával. A következő példázatok is erről szólnak:

„Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni,

Az emberek akkoriban általában a városban éltek, de vidéken voltak a birtokaik, ahová tavasszal kiköltöztek, és ott voltak ős végéig. Ezeket a tornyokat a gyümölcsösök közepére építették. A földszinten laktak, a felső szintről pedig figyelték és őrizték a birtokot, hogy senki ne lopjon a gyümölcsből. Jézus valószínűleg ezekről a tornyokról beszél.

„Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, és nem számítja ki a költséget, hogy telik-e mindenre a befejezésig?

Nehogy - miután alapot vetett, de nem tudta befejezni - gúnyolni kezdje mindenki, aki látja, és ezt mondja: Ez az ember építkezni kezdett, de nem tudta befejezni.”

Számolni kell a költségekkel, mielőtt beleugrunk valamibe. Jézus nem akar egy népszerű mozgalmat propagálni, hanem csökkenteni akarja a követők hadának számát.

„Vagy ha az egyik király el akar indulni, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül-e le előbb, és nem tart-e tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki húszezerrel jön ellene?

Különböen követséget küld, amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket.

Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.”

„Ha nem mondasz le mindenről, és nem veszed fel a keresztedet, és nem szeretsz engem mindenek felett - nem lehetsz a tanítványom!“ A tanítványság követelményei nagyon kemények, és hatalmas hibát követnek el azok, akik azt mondják, hogy „fogadd el Jézust, és minden bajod megoldódik.” Gyakran Jézus befogadása indítja el a bajok áradatát. Nem lesz könnyebb. Az Úr nem ezt mondja, hanem azt, hogy nehéz lesz, és számolj az árával. Ne is kezd el, ha nem vagy képes befejezni, vagy ha nem vagy hajlandó megfizetni az árát. Ha nem vagy hajlandó mindent feladni, nem lehetsz a tanítványa. Súlyos és kemény szavak ezek.

„Jó a só, de ha elveszti az ízét, hogyan tudják azt visszaadni?

Sem a földnek, sem trágyának nem alkalmas: tehát kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja!”

A só három dologra használták abban az időben. Először is a hús tartósítására, mert a só megöli a hús felszínén levő baktériumokat, és ezáltal tartósítja azt. Másodszor, a só ízesítésre használták. Jézus a Hegyibeszédben szólt a sóról: *„Ti vagytok a föld sója”*, de ha a só elveszti az ízét, akkor mire jó az? Semmire. Harmadszor pedig gyomirtóként használták az ösvényeken.

Isten gyermekeként a társadalom tartósítójának kell lenned. A mai romlott társadalmunk az egyház ellen tanúskodik, de nektek minden körülmények között ízt kellene kölcsönöznetek neki, mert Jézus Krisztusban éltek. A só szomjassá is teheti az embereket, és ezt a szomjúságot kellene előidéznetek az emberekben.

A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt.

A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.”

Figyeljük meg, hogyan oszlik a négy csoport kettőre. A vámszedők, a társadalom kivetettjei voltak, akiket felettébb megvetett a zsidók közössége, mert árulóknak tartották őket. Ezeket mindig a bűnösökkel együtt emlegették. Érdekes, hogy sokan közülük vonzódtak Jézushoz, például Máté, aki otthagya a vámszedést, és Jézus tanítványa lett. Zákeus is vámszedő volt, de miután találkozott Jézussal, azt mondta: *„Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.”* Jézus így felelt neki: *„Ma lett üdvössége ennek a háznak...”*

A vámszedők és bűnösök azért vonzódtak Jézushoz, mert a remény üzenetét hozta számukra. A farizeusok és az írástudók viszont azért jöttek, hogy hibát találjanak benne, és vádolhassák Őt. Arra vártak, hogy elbotoljon vagy hibázzon, hogy aztán rávessék magukat, és legyen mivel vádolniuk. *„Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük,”* hangzott a vád.

Azt hitték, hogy ezzel valami szörnyű dolgot mondanak, de valójában egy dicsőséges evangéliumot hirdettek. János azt írta: *„Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az*

ő Fiával, a Jézus Krisztussal.“ Krisztus együtt eszik a bűnösökkel, azonosul velük, így lehet mindannyiunknak reménysége.

Voltak, akik hallgatták Őt, mások pedig hibát akartak találni Benne. Mi történt volna ha a farizeusok és az írástudók valóban igaz emberek lettek volna? Örültek volna annak, hogy a bűnösök válaszolnak az evangéliumra.

Gyakran hallom, hogy az emberek kritizálják Billy Graham-et, és az evangelizációs kampányait. Emberek ezrei mennek oda, és fogadják el Jézust. „Ez igaz,“ mondják egyesek „de sokan nem maradnak meg Jézus követőinek”. Savanyú szőlő ez, melyet a irigység szül. Tulajdonképpen örvendezniük kellene: „Oda nézz! Istennek hála, hogy ennyien elfogadják a Megváltót.” Mindig csak a hibát keresik, és vádaskodnak.

A hippik is százával tértek Jézushoz, és egyes lelkipásztorok azt mondták nekem: „Láttam a képeket a bemerítkezésekről, de mikor fogják leváogatni a hajukat?” Ahelyett, hogy örülnének Isten dicsőséges munkájának, inkább kifogásolnivalót keresnek. Örülniük kellene, hogy az Úr bűnösöket fogad magához. Savanyú, irigy szőlők mindahányan.

Jézus a farizeusokhoz és írástudókhöz szólt:

Ő erre ezt a példázatot mondta nekik:

„Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”

Miközben a savanyú szőlők itt lent azt kérdezik, hogy mikor fogják rövidre váogatni a hajukat, az angyalok örömmünnepet ülnek a mennyben, mert az elveszettek megtaláltattak.

„Vagy ha egy asszonynak tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát, vajon nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja? És ha megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédasszonyait, és így szól: Örüljetek velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem. Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

Ha egy elveszett dolgot megtalálunk, akkor természetes dolog, hogy örülünk neki. Az Úr szerint egyetlen megtért bűnös miatt is örülnek a mennyben.

Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia.

A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont.

A törvény alapján, ha valakinek két fia volt, akkor az idősebb a vagyon kétharmadát kapta, a fiatalabb pedig annak az egyharmadát. Gyakran, amikor egy apa vissza akart vonulni, akkor még a halála előtt megosztotta a fiai között a vagyonát. Az apa halála után ez automatikusan szállt volna a fiúkra.

Ennek a fiúnak volt mersze, hogy odamenjen az apjához, és kikérje tőle a vagyon ráeső részét, amit az meg is tett.

Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott.

Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni.

A zsidók számára tilos, törvénybe ütköző volt disznókat legeltetni vagy tenyészteni.

Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.”

„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok!

Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.

És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.

A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.

Az apa viszont ezt mondta szolgálainak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!

A saru fontos megkülönböztető jel volt, mert a szolgák sohasem viseltek lábbelit. A fiú azt mondta, hogy *„nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak neveztessek“*, de az apa azt sem várta meg, hogy befejezze a mondanivalóját, és máris ráadatta a lábbelit.

Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”

„Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot.

Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történik itt.

Mire a szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, mivel egészségben visszakapta őt.

Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlette.

Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgállok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, és te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal.

Amikor pedig megjött ez a fiad, aki parázna nőkkel tékozolta el vagyonodat, levágattad neki a hízott borjút.

Itt olvashatjuk a példázatok lényegét, mert mind a három példázat a farizeusok ellen szól. Mindegyik egy bizonyos elveszett dolgról szól, amit megtaláltak, és örültek neki. Jézus bűnösöket fogad magához – nem lekicsinylően, hanem örömteli hangsúllyal kellene ezt mondani, hiszen van remény! Örüljete! De a farizeusok ezt negatív felhanggal jelentették ki, haragosan és elítélő módon. A harmadik történetben az idősebb testvér és a hozzáállása a farizeusokat jellemzi, mert az apja bűnöst fogadott magához. Mérgelődik és fogadkozik, hogy ő bizony nem fog bemenni a lakomára, mert ő maga sohasem kapott ilyen figyelmet.

Ő azonban ezt mondta neki: *Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied.*

A fiatalabb fiú elvitte és eltékozolta a vagyonát, és minden, ami megmaradt valójában az idősebb testvért illette.

Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”

Az Úr bűnösöket fogad magához. Jézus azt mondta, hogy *„az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”* Gyakran hallunk csodálatosabbnál csodálatosabb igehirdetéseket a tékozló fiúról, de ritkán hallunk olyan üzenetet, amely a példázat igazi okát tárná fel. Mert az ok nemcsak az, hogy bemutassa az elveszett fiút visszafogadó apa örömét, hanem a farizeusok elítélő magatartásának hibáját is feltárja.

Isten segítsen minket, hogy ne viselkedjünk farizeusként Isten munkájával kapcsolatban, amikor bűnösöket fogad magához. Lehet, hogy más gyülekezetekben is megteszi ezt, nemcsak itt. Nem számít, hogy hol, örüljünk annak, hogy befogadja őket, és imádkozzunk, hogy Isten küldjön egy hatalmas lelki ébredést minden gyülekezetbe. Ne legyünk oly rövidlátóak és szűklátókörűek, hogy csak a mi gyülekezeteinkre kérjük Isten áldásait. Isten tudja, hogy a mi épületeink nem fogadhatják be az összes bűnöst.

Imádkozzunk, hogy Isten újítsa meg az egyházát az egész országban, és a bűnösök Krisztushoz térjenek mindenütt. Ha valahol ébredésről hallunk, akkor ne kezdjünk a hibáikkal foglalkozni a tanítványokhoz hasonlóan *„... eltiltottuk, mert nem követett minket. Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltástok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.”* Istenem, őrizd meg a szűkagyú szektásodástól, a farizeusi hozzáállásától. Örüljünk annak, hogy az Úr mindenütt befogadja a bűnösöket!

Istenem, köszönjük, hogy befogadtál minket, és hogy dicsőséges örömben együtt ehethetjük Veled az Élet Kenyerét. Imádkozunk, hogy szívünk a Te szíveddel egyesüljön, a vágyaink egyesüljenek a Te vágyaiddal, és örömmel fogadhassuk a munkád gyümölcsét függetlenül attól, hogy hol és ki által történik az. Uram, óvj meg attól a szűklátókörűségtől, amely a munkádat és áldásaidat csak a mi köreinkre szeretné korlátozni. Uram, hadd keressük és kívánjuk áldásaidat mindazokra, akik igazságban hívnak Téged magukhoz.